

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא

כדף היומי

גיטין דף נ"ג למסקנא

דף נ"ג ע"א

א. העושה לחבירו היזק שאינו ניכר, כגון שמטמא טהרותיו, או מדמע תרומה בחולין שלו, או שמנסך את יינו לעבודה זרה. בשוגג פטור ובמזיד חייב. ו"א שמן התורה חשוב היזק וחייב בכל אופן, וחכמים פטרוהו בשוגג, כדי שיודיענו. אבל במזיד אין חשש שלא יודיענו, שהרי נתכוין להזיקו. ו"א שמן התורה אינו חשוב היזק ופטור בכל אופן, וחכמים חייבוהו במזיד, כדי שלא יהא כל אחד מטמא טהרותיו של חבירו ואומר פטור אני.

ב. ו"א שהמנסך פטור גם במזיד, לפי שחייב מיתה ו'קם ליה בדרבה מיניה'. ולא אמרו שחייב לשלם במזיד רק על המערב יין נסך ביינו של חבירו. ו"א שגם המנסך חייב לשלם, כי משעה שהגביה כבר קנה, וחייב מיתה לא בא עד שעת ניסוך.

ג. העושה מלאכה במי חטאת של פרה אדומה, או בפרה עצמה, נפסלים. ולענין תשלומין: לסובר שהיזק שאינו ניכר לא חשוב היזק, פטור מדיני אדם, וחייב בדיני שמים (פורענות שמשלמין לרשעים). ולסובר שהוא חשוב היזק, אם עשה מלאכה בגופן בידים, כגון ששקל משקלות במים (שנתן בשר במים), חייב בדיני אדם. אבל אם לא היה אלא גרמא, כגון שהכניס פרה לרבקה על מנת שתינק ותדוש, או ששקל משקלות כנגד מי חטאת, והסיח דעתו משמירתם, שלא נפסל רק על ידי מחשבתו, פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים.

ד. אם שקל משקלות כנגד מי חטאת ולא הסיח דעתו משמירתם, כשרים.

א. גזל מטבע ונפסל, תרומה ונטמאת, חמץ ועבר עליו הפסח, אומר לו הרי שלך לפניך. ומכאן למדנו שהיזק שאינו ניכר לא חשוב היזק.

ב. לרבי מאיר חייב המטמא והמדמע והמנסך גם בשוגג, לפי שעבר על איסור דרבנן (כי היזק שאינו ניכר לא חשוב היזק), קנסו שוגג אטו מזיד, שדברי סופרים צריכים חיזוק. וגם על המנסך (שעבר על איסור תורה) החמירו, משום חומר ע"ז. ולרבי יהודה לא קנסו שוגג אטו מזיד באיסור דרבנן, וגם על מנסך לא גזרו שבני אדם בדלים מעבודה זרה.

ג. המבשל בשבת – א) לרבי מאיר: בשוגג יאכל גם הוא עצמו ואפילו בשבת, במזיד לא יאכל. ולא קנסו שוגג אטו מזיד באיסור תורה. ב) לרבי יהודה: בשוגג יאכל הוא עצמו למוצאי שבת, אבל בשבת לא יאכל, שגזרו שוגג אטו מזיד באיסור תורה. ובמזיד לא יאכל עולמית. ג) לרבי יוחנן הסנדלר: בשוגג יאכל למוצאי שבת לאחרי, אבל לא לו. במזיד לא יאכל עולמית, לא לו ולא לאחרי.

ד. וכן הנוטע בשבת – לרבי מאיר: בשוגג יקיים, במזיד יעקר. ולרבי יהודה: בין בשוגג בין במזיד יעקר.

ה. הנוטע בשביעית – לרבי מאיר: בין בשוגג בין במזיד יעקר, שיתוודע שנטע בשביעית שמונין שני ערלה ורבעי משנת הנטיעה, אבל בשבת לא גזרו שאין מונין משבתות. וגם משום שנחשדו ישראל על שביעית ולא על שבת. ולרבי יהודה: בשוגג יקיים במזיד יעקר, ולא גזרו כמו בשבת, כי השביעית היתה חמורה על אנשי מקומו.

~~~~~

לומד יקרו אם לדעתך יש טעות בחומר, שניאת כתיב, או כל הערה אחרת, לטובת הכלל, דווח למערכת באמצעות שליחת דואר לכתובת:

7600235@gmail.com

יש לציין מסכת, דף, ועמוד. תודה.

© כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". אין להפיץ ו/או לעשות כל שימוש מסחרי בחומר. להצטרפות שלחו דואר לכתובת:

7600234@gmail.com